

Arrest

nr. 255 464 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, werd geboren in augustus 2001.

Op 29 november 2018 dient de moeder van de verzoekende partij bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) voor zichzelf en haar drie minderjarige kinderen waaronder de verzoekende partij, met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, zijnde de vader van deze minderjarige kinderen.

Op 12 december 2018 overlijdt de vader van de verzoekende partij te Marokko.

Op 23 april 2019 werd de verzoekende partij op basis van voormelde aanvraag alsnog in het bezit gesteld van een visum lang verblijf.

De verzoekende partij is samen met haar moeder, zus en broer, het Rijk binnengekomen op 24 mei 2019.

Bij de aanmelding bij de gemeentendiensten werd een uittreksel uit de overlijdensakte neergelegd.

Op 2 maart 2020 werd de verzoekende partij uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten.

Op 23 maart 2020 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van het verblijf ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij.

Daar de verzoekende partij inmiddels meerderjarig was geworden, nam de verwerende partij, op 23 maart 2020, een afzonderlijke beslissing tot intrekking van het verblijf ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 239 884 van 19 augustus 2020, vernietigde de Raad voormelde beslissing.

Op 6 oktober 2020 nam de verwerende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 248 585 van 2 februari 2021 vernietigde de Raad deze beslissing.

Op 9 februari 2021 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, § 1, 3° en § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“2.1. In zijn verzoekschrift had verzoeker - samengevat – onder zijn tweede middel aangevoerd dat de bestreden beslissing artikel 42quater §2 van de vreemdelingenwet schendt aangezien verzoeker aangetoond had dat hij nog schoolgaand was en in dat geval artikel 42quater §1, eerste lid, 2° en 3° geen toepassing kan vinden.

Verzoeker voegde volledigheidshalve bij zijn verzoekschrift nog een actueel schoolattest bij.

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat artikel 42quater, §2 van de vreemdelingenwet uitsluitend van toepassing is op minderjarige kinderen aangezien er uitdrukkelijk verwezen wordt naar het recht op bewaring en het voltooien van de studie.

Aangezien verzoeker meerderjarig is kan hij zich volgens verweerder niet beroepen op artikel 42quater § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2. In zijn synthesememorie handhaaft verzoeker zijn tweede middel.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij een verkeerde lezing geeft aan artikel 42quater § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt: “De in §1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven, alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.”

*Artikel 42quater zegt niet dat het enkel van toepassing is op "minderjarige" kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven.
Verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet die er niet in staat.
Ten onrechte verwijst verwerende partij naar de zinsnede "die de bewaring heeft van de kinderen".
Deze zinsnede slaat enkel op het verblijfsrecht van de ouder van kinderen van de burger van de Unie en niet op het verblijfsrecht van de kinderen zelf.
Zodat in casu moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing artikel 42quater §1, eerste lid, 3° en artikel 42quater §2 van de vreemdelingenwet schendt.*

Artikel 42quater luidt als volgt:

"§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2.

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is."

In casu wordt niet betwist dat de vader van de verzoekende partij overleden is en dit binnen de vijf jaar na erkenning van het recht op verblijf. Aldus kon de verwerende partij in beginsel toepassing maken van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Evenwel kan in § 2 van voormeld artikel gelezen worden dat het recht op verblijf niet kan beëindigd worden, in zoverre het een verblijf betreft verkregen in functie van een Unieburger die inmiddels overleden is en voor zover zijn kind in het Rijk verblijft en nog ingeschreven is in een onderwijsinstelling.

De verzoekende partij die ondertussen weliswaar meerderjarig is, is het kind van de overleden Unieburger, verblijft in het Rijk en heeft het bewijs geleverd dat hij ingeschreven is in een onderwijsinstelling, met name in het gemeentelijk technisch instituut van Duffel. De verwerende partij was hiervan op de hoogte en betwist dit overigens ook niet.

De verwerende partij meent echter dat artikel 42quater, § 2 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op minderjarigen aangezien er uitdrukkelijk verwezen wordt naar het recht op bewaring en het voltooien van de studie.

De Raad volgt de verwerende partij niet. Nergens in artikel 42quater, §2 van de Vreemdelingenwet staat te lezen dat deze § enkel zou gelden voor de minderjarige kinderen. Zulks blijkt evenmin uit de voorbereidende werkzaamheden. Evenmin wordt er in de Vreemdelingenwet een definitie opgenomen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat met het begrip kinderen, enkel minderjarige kinderen bedoeld worden. Bovendien wordt evenmin gepreciseerd over welk onderwijs het dient te gaan. De wet spreekt enkel van "*ingeschreven zijn in een onderwijsinstelling*".

Wat betreft het recht op bewaring slaat dit enkel op de ouder. Indien de ouder het recht van bewaring heeft over het kind, dan kan ook het verblijfsrecht van die ouder niet beëindigd worden.

De verwerende partij heeft artikel 42quater, § 2 van de Vreemdelingenwet miskend.

Het tweede middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU